

РЕШЕНИЕ

№ 2911

гр. Варна, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деница Добрева

при участието на секретаря Росица Ив. Чивиджиян
като разгледа докладваното от Деница Добрева Гражданско дело №
20213110114962 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на Г. Р. И. срещу Е. Д. В., с която е предявен брачен иск за прекратяване на брака, поради дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка, на чл. 49, ал. 1 СК В срока по чл. 131 ГПК ответникът Е. Д. В. е предявила насрещен брачен иск за прекратяване на брака поради дълбоко и непоправимо разстройство на същия по вина на съпруга Г. Р. И., на осн. на чл. 49, ал. 1 СК, заедно със съединен небрачен иск с правно основание чл. 145 от СК за осъждане на ответника за издръжка в размер на 800 лева месечно, поради неработоспособност на ищцата и невъзможност да се издържа от доходите си.

В исковата си молба ищецът излага, че с ответника са заживяли на съпружески начала през 2015г., а на 02.02.2018г. са сключили граждански брак в с.Въглен, общ. Аксаково, за което е издадено удостоверение за сключен граждански брак № 0888317/02.02.2018г. от длъжностно лице при Община Аксаково. Няколкото месеца след сключването на брака отношенията между съпрузите се влошили, поради възрастовата разлика помежду им и различните им разбирания и очаквания за семейния живот. Ответницата имала две навършили пълнолетие деца, на които отдавала по-голямо внимание в сравнение с това на съпруга си. Прекарала празниците с децата си, вместо със съпруга си. Освен това опитвала да внесе разногласие в отношенията между ищеца и собствените му роднини. Не оказала морална подкрепа на съпруга си, когато дядо му починал. В резултат на настъпилото неразбирателство между съпрузите, считано от 2021г. двамата са във фактическа раздяла и не поддържат връзка. Като се позовава на дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка, настоява за прекратяване на брака.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Е. Д. В. е депозирала писмен отговор на исковата молба, с който оспорва иска и същевременно предявява насрещен брачен и небрачен иск за издръжка. Поддържа се, че бракът на страните протичал нормално, докато не се наложило съпругата да влезе в болница в Германия за лечение на онкологично заболяване. След влизането ѝ в болница съпругът ѝ я изоставил. Не 2 се свързал с нея след като излязла от

болницата. С оглед на горното и като се признава, че бракът е непоправимо разстроен, се настоява да се прекрати брачната връзка по вина на съпруга. Поддържа, че не може да се издържа от собствените си доходи и е безработна, поради което предявява иск за издръжка в размер на 800 лева месечно. В срок е депозиран отговор на насрещната искова молба, с които се оспорва насрещните искове. Оспорва да има вина за състоянието на брачната връзка. Поддържа, че отношенията между съпрузите са били влошени много преди В. да постъпи в болница. Когато е постъпила в лечебно заведение, те вече са били във фактическа раздяла. Въпреки това, по време на престоя си болницата, а по-късно и в санаториум в България В. е била обгрижвана почти изцяло от съпруга си и от неговите близки. Оспорва да не е поддържал контакт със съпругата си след изписването ѝ. Оспорва да се е нуждаела от неговата помощ за да оздравее. Сочи, че заболяването ѝ датира много преди познанството им. Оспорва, че Василиева не може да се издържа, поради заболяването си, както и че е в невъзможност да реализира доходи. Поддържа, че е работила през целия период на съвместния им живот. След оперативното лечение в Германия е получавала обезщетение от здравната каса в размер на 600-800 евро месечно и други помощи от бюджета в Германия. Понастоящем В. не е започнала работа, защото се опитва да получи пенсия в Германия. Ищцата по насрещния иск получава и помощи от държавното обществено осигуряване в България. Притежава собственост – дворно място с къща в с. Въглен. Позовава се, че децата на В., като лица от предходен ред по смисъла на чл. 140 СК имат възможност да ѝ предоставят издръжка. Сочи невъзможност да заплаща издръжка поради собствено заболяване на лявото око. По заявления брачен иск навежда, че част от причините за влошаване на отношенията им е неразбирателството на съпруга с децата на Василива и извършените от тях простъпки. Това принудило г-н И. да се изнесе от общо обитаваното в Германия жилище, за което при изнасянето си предплатил наема за един месец. В заключение настоява за охвърляне на насрещните искове.

В съдебно заседание страните, чрез процесуалните си представители, поддържат така предявените искове.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази от фактическа и правна страна следното:

Видно от удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за сключен граждански брак № 2/02.02.2018г., издаден от дълностно лице по гражданското състояние при гр. Аксаково страните са съпрузи по силата на сключения граждански брак.

По делото е представено експертно решение № 01492/041/18.03.2015г., видно от което Е. Д. В. е освидетелствана, като ѝ е опред. 70 % трудова неработоспособност.

Видно от медицинско направление за ТЕЛК от 15.07.2010г. Г. Р. И. е освидетелстван с диагноза „Страбизмус дивергене окулисинистра Ст. Пост аблацио“.

От справка № 174/025.01.2022г. в Службата по вписванията по партия на Е. Д. В. в периода 01.01.1991г. до 02.01.2022г. се установява, че същата е закупила през 2005г. поземлен имот, представляващ дворно място с площ 490 кв.м. в с. Въглен, ведно с масивна жилищна сграда.

От справка, издадена от Клиника по хирургия на болница Санкт Йозеф / л. 56/ се установява, че Е. Д. В. е постъпила на амбулаторно лечение на 28.10.2020г. с диагноза „колитис улцероза“, като състоянието е първоначално диагностицирано през 1998г. От същата се установява, че на г-жа В. е проведена операция поради илеус през 2007г.

Видно от епикриза от 22.03.2021г. съпругата Е. Д. В. е приета за лечение в Централно спешно приемно отделение на академична болница на университета Регенсбург в периода 21.03.2021г. до 22.03.2021г. с диагноза: интоксикация с лекарства. Посочени са други диагнози: болест на крон с давност от 1998 г., тотална колектомия от 1999г.

От представената на л. 185 от делото епикриза от стационарен престой се установява, че Е. Д. В. е била на стационарен престой в периода 06.01.2019г. до 07.01.2019г. за

извършен кюртаж с оглед настъпил вътрематочен аборт.

От заключението на назначената по делото съдебно-медицинска експертиза, кредитирано като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните се установява, че Г. Р. И. страда от слепота на лявото око, дължащо се на вродено заболяване на стъкловидното тяло, последващо отлепяне на ретината на същото. И. следва да извършва терапия, като приема два броя медикаменти с единична цена от 15,43 лева и съответно 12,18 лева.

От представена и неоспорена кореспонденция между Е. Д. В. и Околийска спестовна каса Келхайм се установява, че съпругата има кредитни задължения с отрицателно салдо към 19.03.2021г. в размер на 54 422,31 евро. Като основание за дълга в писмото са посочени имената и на двамата съпрузи.

Видно от справка от социално подпомагане на Окръг Регенсбург на Е. Д. В. е предоставена помощ за издръжка на живота в периода 01.04.2022г. до 31.03.2023г. в размер на 829,82 евро месечно.

От показанията на свидетеля Д. В. Костова- майка на ищеца се установява следното: съпрузите се запознават през 2014г., от когато живеят заедно, а брак сключили през 2018г. След сключването на брака отношенията между съпрузите се влошили. Е. започнала да проявява неуважение към Г., двамата прекратили сексуалните си отношения. Е. отказала да придружи съпруга си на погребението на дядо му, получила неправомерно сума, дължима в полза на двамата съпрузи след рефинансиране на кредита им. Сочи, че Е. предизвикала аборт на общото на съпрузите дете. За целта приела медикаменти, а след това не искала да отиде на лекар, за да избегне аборта и за целта била принудително заведена от семейството. Годици преди познанството ѝ с ищеца, Е. претърпяла операция за отстраняване на дебелото черво. През м. юни 2020 г. Е. постъпила в болница. По време на престоя ѝ там Г. полагал грижи за нея. Грижел се за нея и след излизането ѝ от болничното заведение. Раздялата на страните настъпила по времето, в което Е. постъпил на лечение в санаториум. В действително съпругата изобщо не искала да посещава санаториума, но се наложило по финансови причини, за да получи обезщетение от местната здравна каса. Свидетелката знае, че от здравната каса заплащали на Е. 700-800 лева, като получавала и допълнително социални помощи. В момента Елерна не се лекувала, но отново влязла в санаториума, за да получи пари и болнични. Решението за раздялата било общо на съпрузите, а съпругата допълнително била мотивирана от настояването на децата си да се раздели с ищеца. Съпрузите живеели заедно с малкия си на Е.. Споделя за конфликтни отношения между Г. и синовете на Е.. По време на престоя си в Г. Е. е работила непрекъснато, за което здравословните ѝ проблеми не са ѝ попречили. По настоящем ищецът не работел.

От показанията на свидетеля В. Ж. Г.- майка на ответницата се установява следното: Е. живее в момента в Германия, но не работи. До преди 20 дни е била в стационар. Получава социални помощи от Германия. Заболяването ѝ датира от 1999 г., когато ѝ е премахнато дебелото черво. По повод брачните отношения на страните сочи, че в началото на връзката им отношенията им били нормални. Дори Е. направила „ин витро“, за да направи съпруга си щастлив. Не знае точната причина за раздялата.

Така установената фактическа обстановка е основа за следните правни изводи:

Изхождайки от установената по делото фактическа обстановка и поведението на страните, решаващият състав приема за установено, че брачните отношения между съпрузите са дълбоко и непоправимо разстроени. От събраните по делото гласни доказателства доказателства по недвусмислен и категоричен начин се установява настъпилата между съпрузите фактическа раздяла. Съдът приема, че продължителната раздяла между съпрузите е довела до разкъсване на семейната общност, до липса на взаимност, уважение, доверие и другарски отношения между съпрузите, като съществуващата между тях брачна връзка е останала запазена само формална и несъответна

по съдържание на уредената в закона брачна връзка. Запазването на брака не е в интерес нито на съпрузите, нито на обществото, което означава, че е дълбоко и непоправимо разстроен по смисъла на чл.49 от СК и трябва да бъде прекратен.

Брачната вина, подобно на общото понятие за вина в правото, представлява субективно отношение на съпруга към брачните му нарушения и техния резултат-дълбоко и непоправимо разстройство на брака. За разлика от общия случай в гражданското право, вината при развода подлежи на доказване.

В случая съпругата поддържа, че вина за състоянието на брачната връзка носи съпруга, който не е оказал необходимата подкрепа на брачния си партньор по време на лечението на съпругата в болница в Германия.

Така наведеното брачно провинение остана недоказано в настоящото производство. За преценка относно вината за състоянието на брачната връзка по делото са допуснати двама свидетели. И двамата свидетели са в близки родствени отношения със страните по спора, майки са на съпрузите, и техните показания съдът следва да преценява по реда на чл. 172 от ГПК, отчитайки възможната предубеденост на свидетелите. Свидетелят, воден от ищцата по насрещния брачен иск Василка Георгиева не изнася факти и обстоятелства, които могат да се окажат като брачна простъпка. Нещо повече, свидетелят е категоричен, че не знае каква е причината за раздялата на страните. Следователно по делото липсва необходимото пълно и главно доказване както относно наличие на брачно провинение, така и относно субективното отношение на съпруга към такова поведение. Същевременно ответникът Г. И. е провел насрещно доказване, което по правило не следва да е пълно. От показанията на водения от тази страна свидетел Дарина Костова се установява, че Г. И. е оказвал пълна подкрепа на съпругата си по време на лечението и последващия престой в санаториум.

С оглед на изложеното следва да се отхвърли искането за прекратяване на брака по вина съпруга Г. И.. По делото не е повдигнат въпрос за противобратно поведение на съпругата, поради което събраните гласни доказателства в тази връзка не следва да се обсъждат.

От иска за издръжка:

Съобразно регламентацията на чл. 139-145 от СК и приложими в процесната хипотеза, право на издръжка има лице, което е неработоспособно и не може да издържа от имуществото си, като то може да я търси от бивш съпруг. Невиновният за развода съпруг има право на издръжка, която се дължи най-много за срок от три години от прекратяването на брака в общия случай. Няма законово изискване получаващият издръжка съпруг да е в особено тежко състояние, а задълженият да може да я дава без затруднение. Такива изисквания са налице при продължаване на срока на дължимост на издръжката над три години(чл. 145, ал. 2 от СК). В закона не е установено условие така също неработоспособността да е настъпила по време на брака или да е свързана с него. Размерът на издръжката се определя според нуждите на лицето, имащо право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Горните предпоставки следва да бъдат установени кумулативно, като ищецът проведе пълно и главно доказване по отношение на твърдените положителни факти.

В случая по делото не е повдигнат въпроса за вина на съпругата за прекратяване на брака, по което същата следва да се третира като невиновна за състоянието на брака. Същевременно съдът намира, че ищцата по иска за издръжка не успя да установи при условията на пълно и главно доказване своята нетрудоспособност и невъзможност да се издържа от доходите си. В действителност от многобройните писмени доказателства, ангажирани от ищцата- медицински изследвания и епикризи се установява тежкото й заболяване, датиращо от 1998 г., когато на ищцата е премахнато дебелото черво. Както е видно от приложените епикризи, болничният прием на ищцата е епизод от многогодишно лечение, което макар да се отразява съществено на начина й на живот, не й е попречило да

забременее през 2018г. Касае се за хронично заболяване, което съпътства живота ѝ от години, но не се установява тя да е възпрепятствана трайно да полага труд. От друга страна, от показанията на свидетеля Дарина В., които както се посочи по-горе съдът кредитира по реда на чл. 172 от ГПК, но кореспондиращи на писмени доказателства(тези за доходите на Е. В.) се установява, че през цялото време на престоя ѝ в Германия Е. е работила. Дори да е налице временна неработоспособност, временно неполученият доход е компенсиран с предоставената ѝ социална помощ от Окръг Регенсбург, Германия е размер на 829,82 евро месечно.

Същевременно по делото не се установи ответникът да реализира доходи, които да му позволяват да покрива собствената си издръжка, респ. с остатъка от средствата да заплаща издръжка на бившата си съпруга/ след влизане в сила на решението/. Задължението за издръжка на бивш съпруг не е безусловно. Въпреки разпредЕ.та в този смисъл доказателствена тежест, ищцата по насрещния иск не е ангажирала годни доказателства, с които да установи въпросните факти. Нещо повече, от приобщената по делото съдебно-медицинска експертиза стана ясно, че ответникът страда от вродено офталомологично заболяване- „слепота на едното око“, което изисква прием на медикаменти. Горното сочи, че самият ответник е в затруднено положение, поради искането за издръжка се явява необосновано.

При тези факти, съдът приема за недоказан иска с правно основание чл. 145 от ГПК и го отхвърля.

На осн. чл. 329, ал. 1 от ГПК разноските по брачния иск следва да останат за страните така както са направени, тоест такива не се присъда от съда. По съединения за съвместно разглеждане небрачен иск за издръжка отговорността за разноси се регламентира от общите правила на чл. 78 от ГПК. Ответникът по иска за издръжка/ ищец по главния иск развод / е ангажирал доказателства за сторени разходи за процесуално представителство в размер на 1200 лева. В договора за правна помощ/ л. 145/ е отразено, че половината от възнаграждението в производството е заплатено по иска по чл. 49 от СК, съответно другата част- по иска с правно основание чл. 145 СК. При това положение и с оглед изхода от спора, на ответника по иска се издръжка се следват разноси в общ размер на 900 лева за експертиза и за процесуално представителство.

На основание на чл.71 от ГПК във връзка с чл.6 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, съдът определя окончателният размер на държавната такса за допускането на развода от 50 лева, която следва да бъде внесена по равно от страните.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА БРАКА между Г. Р. И., ЕГН ***** и Е. Д. В., ЕГН ***** сключен на 02.02.2018г. в с.В., общ. А., за което е бил съставен акт за граждански брак № ***/****. от длъжностно лице по гражданско състояние в гр. А., поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брака, на осн. чл.49 ал.1 от СК.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. В., ЕГН ***** за прекратява на брака по вина на съпруга Г. Р. И., ЕГН *****.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. В., ЕГН ***** за осъждане на Г. Р. И., ЕГН ***** да заплаща издръжка в размер на 800 лева месечно, поради неработоспособност на ищцата и невъзможност да се издържа от доходите си, на осн. чл. 145 от СК.

ОСЪЖДА Е. Д. В., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Р. И., ЕГН ***** сумата от 900 лева, представляваща сторените по делото разноси за съдебна експертиза и адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА Г. Р. И., ЕГН ***** да заплати по сметка на Варненски районен съд сумата от 25, 00 лева, представляваща окончателна държавна такса за развода, на осн. чл.6, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

ОСЪЖДА Е. Д. В., ЕГН ***** да заплати по сметка на Варненски районен съд сумата от 25, 00 лева, представляваща окончателна държавна такса за развода, на осн. чл.6, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____